

PROP DE VOSALTRES

Pasqua

Us felicito...

Estimats diocesans:

Aquesta gran festa de la Pasqua de la Resurrecció de Jesucrist ens omple a tots els cristians d'alegria i de felicitat.

Vull que consti des d'aquí la meua felicitació per a tots. Ho faig enguany amb unes frases d'un autor del segle II, Melitó de Sardes. És un himne preciós.

Com podeu comprovar, l'Església porta 2.000 anys predicant i alegrant-se amb el mateix esdeveniment que fonamenta la nostra vida i la nostra fe:

*«Soc jo, diu el Crist,
jo el qui he destruït la mort,
i el qui he triunfat de l'enemic
i el qui he trepitjat l'Hades
i el qui he lligat el fort
i el qui m'he endut l'home
a les altures dels cels.
Per tant, veniu totes les famílies
dels homes
les que esteu amassades de pecats
i rebeu la remissió dels pecats.
Perquè jo soc la vostra remissió,
jo soc la Pasqua de la salvació,
jo l'anyell immolat per vosaltres,
jo el vostre rescat, jo la vostra vida,
jo la vostra resurrecció,
jo el vostre rei.
Jo us porto a les altures dels cels,
on us mostraré el Pare que és
des de sempre.
Ell és el qui creà el cel i la terra,
el qui en un principi modelà l'home
el que fou anunciat per la Llei
i els profetes
el qui ressuscitá d'entre els morts...
Ell és el començament i la fi
un començament inexplicable
i una fi incomprendible.
Ell és el Crist, el Senyor.
A ell la glòria i el poder pels segles.
Amén.»*

I us demano

Al mateix temps que participem de l'alegria d'aquesta gran festa, vull llançar-vos una petició. Amb insistència i amb reiteració apel·lo a la vostra responsabilitat familiar i eclesial: que tots ens obstinem en el gran assumpte de la transmissió de la fe. Tant la que es refereix a la infància-joventut com aquella que dirigim als adults. En aquests moments tan complicats que vivim en ocasió de la pandèmia, no podem oblidar la nostra responsabilitat de proposar amb més convicció i coherència el missatge, l'obra i la persona de Jesucrist.

Aquesta petició es converteix en una crida especial per als pares i família en general. Us demano la vostra col·laboració amb els catequistes i sacerdots de les vostres parròquies. Que cap nen es quedi sense conèixer a Jesucrist; utilitzeu paraules que expliquin o completin les reflexions de les sessions catequètiques; sigueu testimoniats autèntics de la fe davant els vostres fills; acompanyeu-los i enfortiu les virtuts i els valors de l'evangeli.

Quan tanta gent lamenta l'absència de conviccions, els catòlics posseïm un gran patrimoni que estem obligats a desenvolupar i a transmetre.

Els pares catòlics han d'exigir-se, per a ells i per a tota la seva família, l'educació espiritual. La seva vida no pot quedar reduïda a l'obligació o a l'atenció de la part corporal o intel·lectual de l'ésser humà. Heu de sentir-vos cridats a mirar a Crist, a viure coherentment les seves indicacions i a explicar-les amb afecte als vostres.

Aquest compromís és una clara resposta agraïda a la gràcia que hem rebut del mateix Senyor. I és molt apropiat en aquest dia tan assenyalat.

Gràcies per atendre aquesta petició.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

CERCA DE VOSOTROS

Pascua

Queridos diocesanos:

Esta gran fiesta de la Pascua de la Resurrección de Jesucristo nos llena a todos los cristianos de alegría y de felicidad. Quiero que conste desde aquí me felicitación para todos. Lo hago este año con unas frases de un autor del siglo II, Melitón de Sardes. Es un himno precioso. Como podéis comprobar, la Iglesia lleva 2.000 años predicando y alegrándose con el mismo acontecimiento que fundamenta nuestra vida y nuestra fe:

«Yo —habla Cristo— he aniquilado a la muerte, he triunfado sobre el enemigo, he aplastado el reino de los muertos, he atado al fuerte y he liberado al hombre, elevándolo a las alturas del cielo.

Ahora, pues, venid, estirpes de todas las naciones y recibid el perdón de los pecados... Porque yo soy vuestra remisión, yo soy la Pascua de la salvación, yo soy el cordero degollado por vosotros, yo soy vuestra redención, yo soy vuestra vida, yo soy vuestra resurrección, yo soy vuestro rey.

Yo os conduzco hasta lo alto del cielo.

Yo os hago subir allí.

Yo os muestro al Padre de la eternidad.

Yo os hago resucitar por mis méritos.

Él es el que hizo el cielo y la tierra el que formó al principio al hombre el que fue anunciado por la Ley y los profetas el que resucitó de entre los muertos.

Él es el comienzo y el fin comienzo inexplicable y fin incomprendible.

Él es el Cristo, el Señor.

A él la gloria y poder por los siglos. Amén.»

...Y OS PIDO al mismo tiempo que participemos de la alegría de esta gran fiesta, quiero lanzaros una petición. Con insistencia y con reiteración apelo a vuestra responsabilidad familiar y eclesial: que todos nos empeñemos en el gran asunto de la transmisión de la fe. Tanto la que se refiere a la infancia-juventud como aquella que dirigimos a los adultos. En estos momentos tan complicados que vivimos con ocasión de la pandemia, no podemos olvidar nuestra responsabilidad de proponer con más convicción y coherencia el mensaje, la obra y la persona de Jesucristo. Esta petición se convierte en una llamada especial para los padres y familia en general. Os pido vuestra colaboración con los catequistas y sacerdotes de vuestras parroquias. Que ningún niño se quede sin conocer a Jesucristo; utilizad palabras que expliquen o completen las reflexiones de las sesiones catequéticas; sed testimonios auténticos de la fe ante vuestros hijos; acompañadles y fortaleced las virtudes y los valores del evangelio. Cuando tanta gente lamenta la ausencia de convicciones, los católicos poseemos un gran acervo que estamos obligados a desarrollar y a transmitir. Los padres católicos deben exigirse, para ellos y para toda su familia, la educación espiritual. Su vida no puede quedar reducida a la obligación o a la atención de la parte corporal o intelectual del ser humano. Tenéis que sentirlos llamados a mirar a Cristo, a vivir coherentemente sus indicaciones y a explicarlas con cariño a los vuestros. Este compromiso es una clara respuesta agradecida a la gracia que hemos recibido del mismo Señor. Y es muy apropiado en este día tan señalado. Gracias por atender esta petición.

Con mi bendición y afecto,

† **Salvador Giménez**
Obispo de Lleida

La Fundació Obra Mercedària estrena un local a Lleida

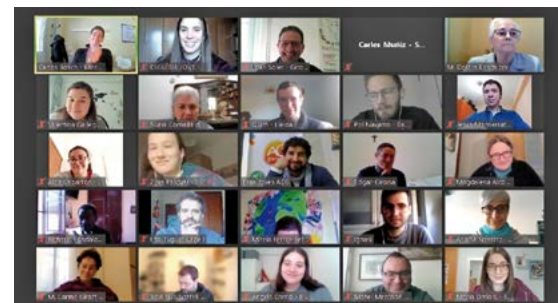
La Fundació Obra Mercedària té una nova seu des del mes passat al carrer La Parra, número 9. El tinent d'alcalde Sergi Talamonte va visitar aquest local que pertany a l'Empresa Municipal d'Urbanisme. Talamonte va destacar el perfil social d'aquesta iniciativa i va dir que exploraran noves vies de col·laboració amb la Fundació. El provincial dels Mercedaris, el padre José Juan Galve, i altres persones vinculades a l'Obra Mercedària també

van participar en aquest acte oficial. El padre Galve va destacar la importància del nou local ja que permetrà a l'entitat millorar l'atenció a les persones preses i a les seves famílies d'acord amb la seva missió, afavorir la inserció «total i absoluta» dels reclusos i recluses.

La Fundació treballa per la llibertat de les persones a través de tres etapes: la prevenció del delicte amb la formació, l'acompanyament amb el recolzament a les persones durant la seva estada a la presó i la reinserció amb el pas pels seus habitatges d'acollida. Des del 2017, l'EMU té cedit un pis a l'Obra Mercedària per la reinserció de persones preses. Atenen a una mitjana de 42 reclusos en llibertat provisional o de tercer grau a l'any amb unes 600 estades (pernoctacions i àpats). Al Centre Penitenciari de Ponent atenen els reclusos i recluses i fan el seguiment de Treballs en Benefici de la Comunitat.

Jornada interdiocesana de Pastoral Juvenil

El mes passat es va celebrar la sisena edició de la Jornada interdiocesana de Pastoral Juvenil i, per primera vegada, a causa de la pandèmia es va portar a terme de manera virtual. Prop d'un centenar de joves i animadors de les diòcesis catalanes i mallorquina es van reunir per a participar d'aquesta formació, aquest any dedicada a com despertar i saber acompanyar la crida vocacional entre els joves. Fran Ramírez, responsable de Joves de Acció Catòlica General, va impartir la xerrada marc. Fran va exposar tot un seguit d'elements que fan possible aquest desvetllar de la crida vocacional i el seu acompanyament. Va destacar la importància d'un context emmarcat en una comunitat de fe, que ajudi i faci possible aquest procés que ha de passar pel discerniment i l'acompanyament. Acte seguit, els participants es van dividir en petits grups de 5 a 6 persones per a poder reflexionar i comentar les propostes exposades durant la conferència. La segona conferència de la jornada fou a càrrec de

Carla Vidal, catequista de Life Teen a la parròquia del Masnou. Carla va donar veu al testimoni de Joan Roig Diggle, jove català que va ser assassinat durant la Guerra Civil a causa de la seva fe catòlica. Un testimoni d'una vocació cristiana de servei que va portar fins als seus darrers dies. Roig va ser assassinat perdonant els seus botxins i va ser beatificat el passat 7 de novembre. Es poden recuperar les ponències d'aquesta jornada al canal de **YouTube d'Església Jove**.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

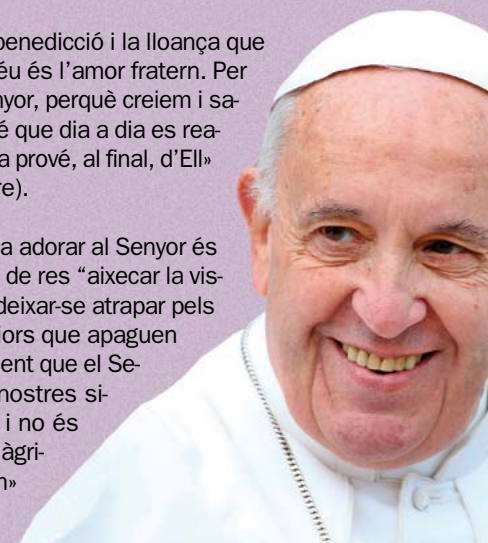

@Pontifex: «L'oració d'acció de gràcies neix de reconèixer que hem estat pensats abans que aprenguéssim a pensar; hem estat estimats abans que aprenguéssim a estimar. Si mirem la vida així, llavors el "gràcies" es converteix en el fil conductor de les nostres jornades» (30 de desembre).

@Pontifex: «Donem gràcies a Déu per les coses bones que han succeït en el temps de la pandèmia: per tantes persones que, sense fer soroll, han tractat de fer que el pes de la prova resultés més suportable» (31 de desembre).

@Pontifex: «La benedicció i la lloança que més agrada a Déu és l'amor fratern. Per això lloem al Senyor, perquè creiem i sabem que tot el bé que dia a dia es realitza sobre la terra prové, al final, d'Ell» (31 de desembre).

@Pontifex: «Per a adorar al Senyor és necessari abans de res "aixecar la vista", és a dir, no deixar-se atrapar pels fantasmes interiors que apaguen l'esperança, sabent que el Senyor coneix les nostres situacions difícils i no és indiferent a les llàgrimes que vèssim» (6 de gener).

Acte acadèmic per commemorar els 25 anys del Concili

La Conferència Episcopal Tarraconense (CET) i l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) van celebrar el mes passat un acte acadèmic commemoratiu del 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995. La jornada fou presidida per l'arquebisbe de Tarragona, president de la CET, Mons. Joan Planellas, hi van participar Mons. Vincenzo Paglia, president de la Pontifícia Acadèmia per la Vida; i els testimonis de l'esdeveniment conciliar Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe emèrit de Girona i secretari del Concili; Gna. Dolors Tribó, carmelita vedruna; Jaume Dantí, professor de la UB; Joan Torra, degà de la FTC; i Armand Puig i Tàrrach, rector de l'AUSP.

El Dr. Joan Torra va parlar de la significació i els resultats del Concili Provincial Tarraconense, «una font contínua d'enriquiment personal i pastoral», «una guia de treball pastoral que, des de la consciència evangelitzadora, ordena les tres grans missions eclesials: Paraula, Sacrament, Caritat-Comunió». El Dr. Torra va esmentar temes que «no es van aprofundir»: «el de la família, que no va aportar cap unanimitat de criteri i d'acció; el de l'escola, amb la complexitat que té per la diferenciació de conceptes com escola cristiana, cristians a l'escola, classes de religió i alternatives o cultura religiosa, i amb la dificultat que comporta pels canvis continus en els plans educatius; el de la catequesi, on el Concili va assumir els resultats del 1r Congrés de Catequesi de Catalunya i les Illes, sense fer-hi cap més aprofundiment».

El degà de la FTC va recordar igualment els temes que van «triomfar», que es podrien anomenar «l'esperit del Concili»: «l'acolliment, volem una Església que sigui acollidora, oberta, gratuïta; la unitat pastoral reconeguda com una realitat i com un imperatiu en endavant; el carisma de la vida religiosa reconegut mútuament i acceptat dins de la imprescindible unitat pastoral; el reconeixement que la nostra societat és ben diferent de com era no massa temps enrere; la demanda de perdó per les vegades que hem actuat des del poder i no des del servei, i que es vol una actitud radical d'humilitat».

Mons. Vincenzo Paglia va tractar en la seva intervenció el tema de la sinodalitat, examinat a la llum de la teologia i del magisteri del papa Francesc, considerant que «és la correcta aplicació als nostres temps del Vaticà II». Va aportar uns apunts per a una sinodalitat articulada, que va resumir en quatre punts a tenir en compte: «la distinció de la sinodalitat com a esdeveniment i com a procés eclesial; distingir els diversos nivells d'exercici del dinamisme sinodal; l'educació de la forma sinodal; i la relació entre eucaristia i sinodalitat eclesial».

Mons. Carles Soler Perdigó va afirmar que el Concili va ser «una revitalització de comunitats cristianes amb un real reconeixement del laïcat, i una articulació de les esglésies, donant protagonisme als marginats; i és que el CET estava en línia amb la nova evangelització i amb l'Atri dels Gentils».

La Gna. Dolors Tribó va assegurar que en el Concili «es va crear un clima de comunió veritable entre els religiosos que en vam formar part, que vàrem poder parlar amb tota llibertat» i va afegir que va servir per «fer arribar el missatge de Crist a tot el país, utilitzant un llenguatge senzill, entenedor, per arribar als joves, amb voluntat d'arrelament al país, opció per la comunitat, importància dels laics, participació de la dona i un pla de formació».

Per la seva part, Jaume Dantí va assegurar que amb el Concili «volíem posar al dia i fer propostes de futur de l'Església que estimem, i el goig de fer arribar el missatge de Jesús a tot el país». «Vaig viure un gran sentiment de comunió i va ser una gran experiència humana; hi havia tanta il·lusió per part de tothom que, sovint, era impossible que es complissin les expectatives que s'havien generat de manera individual», va dir el Dr. Dantí.

Mons. Joan Planellas va recordar que el Concili Tarraconense va ser «un treball sinodal de primer ordre per dues finalitats concretes: fer de les nostres esglésies el Santuari de la presència de Déu enmig dels homes i, ahora, esdevenir fortes en el testimoni de la presència de Jesús».

REFLEXIONS

Tenir o no tenir

Crec en un Déu... Quantes vegades hem pronunciat la paraula *crec* al llarg de la nostra història com a creients? Cada vegada que la repetim en començar la nostra professió de fe cal que ens assegurem que la pronunciem, perquè sovint caiem en la inèrcia d'afegir-nos a la proclamació un cop començada. És imprescindible que cadascú la diguem amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament.

Dir *crec* és expressar amb llibertat que tenim fe. Això és l'acte important, dir que jo tinc fe. Després hi afegirem els matisos que concreten la fe que tinc. Però, de fe, o se'n té o no se'n té. És un acte molt simple. Tenir fe és mantenir en el cor el sentiment total de viure acompanyat per aquest Déu, no estic sol fent el camí per la vida. Compto amb Aquell que em fa participar de la seva mateixa existència i em fa arribar l'amor immens amb el qual m'estima. Un amor únic i singular que només és per a mi. Cadascú rep de part de Déu el seu amor particular.

Tenir fe és senzillament mantenir la fonda experiència que soc perquè Déu és i que sense Ell jo no seria. Tenir fe és simplement acceptar amb humilitat que no em pertanyo, que soc de Déu, que visc per Ell i per a Ell.

Per això, tenir fe és reconèixer que hi ha Algú a qui li interesso més que fins i tot jo mateix. Que hi ha Algú que m'estima més del que jo m'estimo. Tenir fe és acceptar la invitació per ocupar el lloc que Algú m'ha preparat on Ell és perquè també jo estigui amb Ell. Tenir fe és deixar que aquest Algú em regali el que jo no em puc aconseguir: em vol fer el regal de la Vida Eterna.

Només cal una única paraula per tenir fe, dir sí a Déu. La Mare i Mestre de la fe, Maria, la va saber tenir a punt en els lla-vis quan Déu li va fer saber la seva voluntat i li va encarregar la seva missió. Maria va creure.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. □ Dilluns dins de l'octava de Pasqua [Fets 2, 14,22-32 / SI 15 / Mt 28,8-15]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prevere dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, verge i màrtir; santa Maria-Crescència Höss, verge franciscana.

6. □ Dimarts dins de l'octava de Pasqua [Fets 2,36-41 / SI 32 / Jo 20,11-18]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Guillem, abat.

7. □ Dimecres dins de l'octava de Pasqua [Fets 3, 1-10 / SI 104 / Lc 24,13-35]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. □ Dijous dins de l'octava de Pasqua [Fets 3,11-26 / SI 8 / Lc 24,35-48]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.

9. □ Divendres dins de l'octava de Pasqua [Fets 4,1-12 / SI 117 / Jo 21,1-14]. Santa Maria de

Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. □ Dissabte dins de l'octava de Pasqua [Fets 4,13-21 / SI 117 / Mc 16,9-15]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. □ Diumenge vinent, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia [Fets 4,32-35 / SI 117 / 1Jo 5,1-6 / Jo 20,19-31]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i mr. (1079); sant Isaac, monjo.

Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor (B)

COMENTARI

«Busqueu
el crucificat.
Ha ressuscitat,
no hi és aquí»

Al-leluia, Crist ha ressuscitat. Veritablement Crist ha ressuscitat tal com se saluden els ortodoxos. Aquesta és la gran notícia, no solament d'avui o d'aquesta setmana sinó de tot l'any i de tota la nostra vida. Som cristians perquè creiem en Crist ressuscitat. És la gran proclama de Pere: *Déu el ressuscità el tercer dia... tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.* Per això la festa d'avui s'eixampla tota la setmana i tota la cinquantena pasqual; i tots els diumenges celebrem la victòria del Crucificat sobre la mort i el pecat.

Aquesta és també la gran notícia de l'evangeli: *ell [el jove vestit de blanc] els diu: No tingueu por. Busqueu Jesús de Nazaret, el crucificat. Ha ressuscitat, no hi és aquí.* El crucificat ja no és al sepulcre: Ha vençut la mateixa mort i per tant no se l'ha de buscar en el lloc dels morts. Ell és el Vivent per excel·lència. Per això convoca els seus deixebles: *Aneu a dir als deixebles i a Pere que anirà davant vostre a Galilea: allà el veureu, tal com ell us ho havia dit.* S'han complert les paraules dels profetes. Jesús ja havia anunciat que la mort només era un pas de cara a la resurrecció tot i que els apòstols i els altres deixebles no van acabar d'entendre això de la resurrecció. Per això les dones seguidores de Jesús van anar a ungir el cos de Jesús, pensant en un cadàver. Tampoc elles no esperaven la resurrecció. Però Crist ha vençut definitivament la mort. Aquest és un fet real que ens omple d'alegria. Per això diu: *No tingueu por!*

Tot això suposa un canvi radical en la nostra vida: *Ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.* Per baptisme nosaltres també vam ressuscitar. *Vosaltres vau morir i la vostra vida està amagada amb el Crist; per això no podem viure com si encara estiguéssim lligats als valors, a les preocupacions d'aquesta terra, als interessos d'aquest món.* Ressuscitats visquem com a ressuscitats!

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Nazaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.* O bé: *Al-leluia.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.» Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en la tierra de los judíos y en Jerusalén. A este lo mataron, colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y le concedió la gracia de manifestarse, no a todo el pueblo, sino a los testigos designados por Dios: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección de entre los muertos.

Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha constituido juez de vivos y muertos.

De él dan testimonio todos los profetas: que todos los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día que hizo el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.* O bien: *Aleluya.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

«La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa». / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Si habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde Cristo está sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto; y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida vuestra, entonces también vosotros apareceréis gloriosos, juntamente con él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María la Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaban Simón Pedro y el otro discípulo, a quien Jesús amaba, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto». Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; e, inclinándose, vio los lienzos tendidos; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio los lienzos tendidos y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no con los lienzos, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.